

Carry Slee

Rood met witte stippen

Met tekeningen van Dagmar Stam

© Carry Slee, 1992

© Nederlandse uitgave: Carry Slee en Overamstel uitgevers,
Amsterdam 2015

© Illustraties: Dagmar Stam

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

ISBN 978 904 882 9781 (E-BOOK)

NUR 281

www.carryslee.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

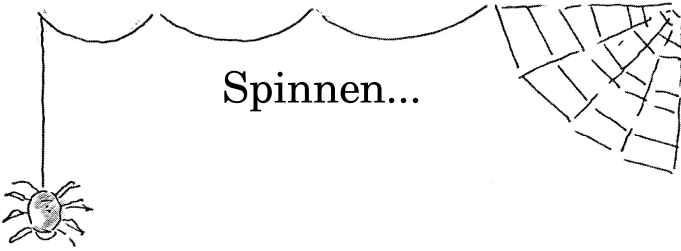
Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Spinnen...
Appelmoes
Herfsttafel
Winterslaap
Trekvogels
Bloembollen
Sint-Maarten
Een winterhol

‘Mamma!’ Iris holt de keuken in. ‘Mam, kan jij even onze bal pakken?’

Mamma zit met Joris op schoot. Ze duwt een lepeltje pap in zijn mond. ‘Ligt die bal nou alweer op het dakje?’ moppert ze.

‘Nee, hij ligt tussen de prikkels.’ Iris wijst naar de rozenstruiken. Tussen de rozenbottels glinstert iets blauws.

Mamma veegt Joris’ mondje af en legt hem in de box. ‘Daar kunnen jullie toch zelf wel bij?’

‘Nee,’ jammert Iris. ‘Er zit een heel enge spin.’

‘Zo’n griezelige spookspin,’ helpt Michiel haar.

‘Die bijten echt, hoor!’

‘Hoe kom je aan die onzin?’ vraagt mamma.

‘Van Frank,’ zegt Michiel. ‘Die heeft ons een heel eng spinnenversje geleerd. Zal ik het zeggen?’

‘Nee ik.’ En Iris zegt, terwijl ze haar stem zo eng mogelijk laat klinken:

‘Hankie Tankie Spinnenkop

sluipt uit zijn web

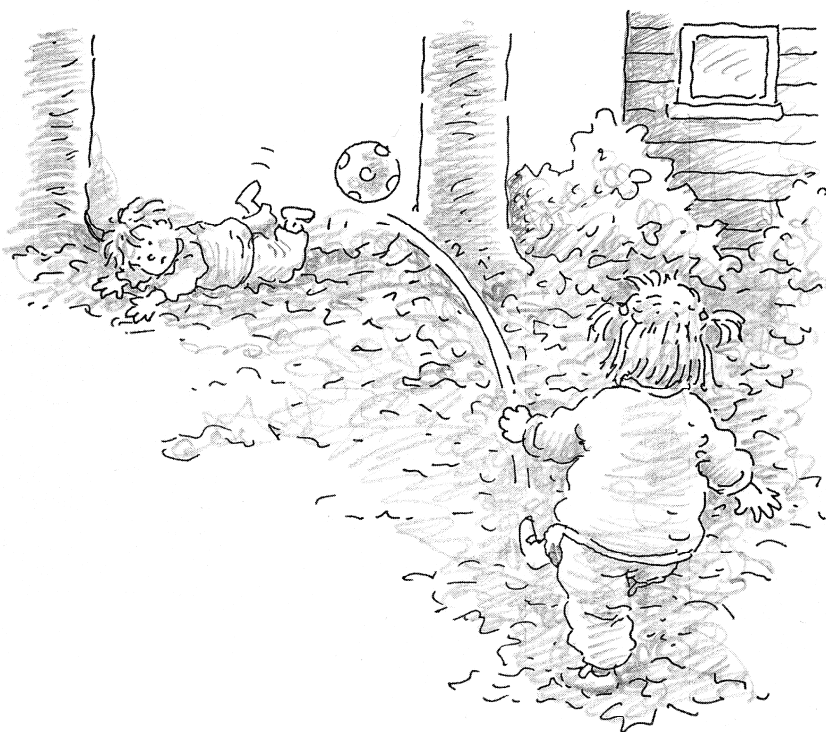
en eet je op.’

‘En dat geloven jullie?’ Mamma zet het lege

bordje op het aanrecht. ‘Hoe vaak moet ik jullie nou nog zeggen dat je niet bang hoeft te zijn voor spinnen. Spinnen doen niks. Echt niet.’

‘Toch zijn het engerds,’ houdt Iris vol.

‘Met van die griezelige grijppoten,’ zegt Michiel.
‘En ze mogen niet in onze tuin. Zo.’
Mamma loopt hoofdschuddend naar buiten.
Vanaf een veilige afstand zien Iris en Michiel
hoe mamma zich over het web buigt.
‘Schrik maar niet, spinnenkopje,’ horen ze
mamma zeggen. ‘Ik maak jouw web niet kapot.
Ik pak alleen even de bal, voor die helden daar!’
Ze steekt haar tong uit naar de tweeling en rolt
de bal naar hen toe.
‘Zullen we doelpuntje doen?’ vraagt Michiel. ‘Ik
was de kieper.’

‘Mij best.’ Iris legt de bal op het gras. Ze neemt een aanloop en doet net of ze de bal wegtrapt. Maar ze schopt er expres overheen. Zodra Michiel opzij duikt, schiet Iris de bal gauw in de andere hoek van het doel. De bal suist langs de kieper.

‘Eén-nul!’ juicht Iris.

‘Die telt niet,’ roept Michiel boos. ‘Jij deed net of je schoot. Dat is vals.’

‘Nee hoor,’ zegt Iris. ‘Dat heb ik wel eens op de televisie gezien. Dat is een schijtbeweging.’

Michiel schiet in de lach. ‘Een schijtbeweging! Haha... een schijnbeweging zal je bedoelen...’

‘Toch staat het één-nul,’ vindt Iris. ‘Nu mag ik de kieper zijn.’

‘Goed dan.’ Michiel loopt naar de bal. Hij zal Iris wel eens iets laten zien. ‘Klaar?’

Hij wil een aanloop nemen, maar op dat moment steekt mamma haar hoofd om de keukendeur.

‘Ik ga even een boodschap doen, hoor. Joris ligt in de box.’

‘Goed.’ Als mamma door het tuinhek verdwijnt, gaat Michiel een paar stappen achteruit. ‘Kan die?’

‘Wacht even. Ik moet eerst een plas.’ Iris rent naar binnen.

Michiel pingelt met de bal door de tuin. Dan klinkt er een gil uit de wc. Met haar broek op haar knieën komt Iris de tuin ingerend. Ze ziet spierwit.

‘Wat is er?’ vraagt Michiel geschrokken.

‘Een spin... er zit een heel enge spin in de wc,’
bibbert Iris.

‘Laat zien.’ Achter elkaar sluipen ze de gang
door. Ze steken voorzichtig hun hoofd om de
wc-deur. ‘Daar...’

Nu ziet Michiel het ook. Vlak boven de wc
bungelt een spin aan een draadje.

‘Durf jij hem weg te halen?’ vraagt Iris. ‘Ik moet
zo nodig.’

Michiel schudt beslist zijn hoofd. ‘Veel te eng.
Wacht maar tot mamma terugkomt.’

‘Ik hou het niet meer.’ Half huilend houdt Iris haar hand tussen haar benen.

‘Ga dan op het potje,’ zegt Michiel. Maar dan ziet hij dat het potje onder de spin staat.

‘Ik doe het in mijn broek...’ piept Iris.

‘Kom mee!’ Michiel trekt Iris mee naar buiten.

‘Je kan toch in de tuin plassen?’

Iris gaat onder de kastanjeboom zitten. Eigenlijk mag dat niet van mamma. Maar nu kan ze er echt niks aan doen.

Michiel bukt. ‘Haha, ik zie je dikke ballonnebillen!’ lacht hij.

‘Wat is dit?’ Met een verontwaardigd gezicht staat mamma bij het tuinhek. ‘Sinds wanneer plas jij in de tuin?’

‘Er zit een spin in de wc,’ zegt Iris. En ze trekt haar broek omhoog.

‘Overall zitten spinnen.’ Michiel wijst naar de schuur. Voor het raam zweeft een spin aan een dun draadje.

‘Ons huis heeft de spinneritus,’ griezelt Iris.

‘Niks spinneritus,’ lacht mamma. ‘Het is herfst. Kijk maar eens naar de bladeren. Die zijn al aardig bruin. En in de herfst zijn er nou eenmaal veel spinnen.’

‘Stom,’ zegt Iris. ‘Ik vind de herfst stom, het stomste van de wereld.’

‘Ik ook. De winter is veel leuker. Au!’ roept Michiel dan als er iets op zijn hoofd valt. Dan ziet hij wat het is. ‘Een kastanje!’

‘Hoera, het is weer kastanjetijd!’ juicht Iris. Op slag is ze de spinnen vergeten. Mamma bekijkt de prachtige bruine kastanje. En dan begint ze te zingen:

Kastanjes liggen op de grond,
blaadjes dwarrelen in het rond,
En Iris en Michiel zingen mee:
blaadjes worden rood en bruin,
paddestoelen in de tuin.

‘Ik ga iets moois maken,’ zegt Iris als ze uitgezongen zijn.

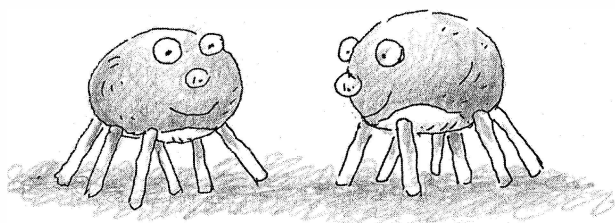
‘Ik ook.’ Michiel bukt zich om nog een paar kastanjes te pakken.

Met de kastanjes in hun hand huppelen ze naar binnen.

‘Wat maak jij?’ vraagt Iris als ze aan tafel zitten.

‘Een spin,’ antwoordt Michiel. ‘Een spin met luciferpoten.’

‘Dat doe ik ook.’ Iris prikt met een breinaald gaatjes in de kastanje. Het is een heel gepruts maar aan het eind van de middag zijn de spinnen klaar.

‘Ogen dicht!’ zeggen Iris en Michiel als pappa de kamer binnenkomt.

Iris stopt haar spin in pappa’s nek. En Michiel duwt hem onder pappa’s trui. ‘Nou mag je kijken!’

Pappa beweegt zenuwachtig zijn schouders heen en weer. ‘Wat kriebelt er toch?’ Hij grijpt onder zijn trui. ‘Help! Een spin...’ Hij doet net alsof hij heel bang is voor de spin en hem niet durft vast te houden. Hij zet de spin gauw op de tafel.

‘Er kriebelt nog iets!’ Nu graait hij in zijn nek.

‘Brrr... Nog zo’n griezel!’ En hij rent de kamer uit. ‘Mij te eng hier.’

‘Het is niet eng!’ lachen Iris en Michiel. ‘Het is herfst.’